

[Møller Nørgaard.]

gaar imøde — skal vi sige til 2 Kr., 2 Kr. 20 Øre, eller hvor den nu kommer til at ligge, saa er vi ikke, selv om vi faar vort Smør afregnet med 2 Kr. 60 Øre pr. kg, sikre paa at faa 2 Kr. 60 Øre hjem; for, saa vidt jeg har forstaaet, skal der opkræves en betydelig Afgift af den Mælk, der leveres til Mejerierne.

Dernæst har man spurgt mig, om vi vilde fortsætte med et Statstilskud. Ja, jeg for mit Vedkommende vilde ønske, at der kunde fortsættes med et Statstilskud, for det, der sker ved den nye Ordning, er, at vi faar 15 Øre mindre hjem pr. kg Smør end efter den nuværende Lov.

Jeg gaar, som jeg før har sagt, ud fra, at der er Penge i Lovforslaget; men der er ikke saa mange, som jeg havde ventet, og naar Mejeriforeningerne har holdt fast paa ikke at ville medvirke under de nuværende Forhold, regner jeg med, at Grunden dertil er den, at man synes, der er for faa Penge i den foreslaaede Ordning.

Angaaende Fællesorganisationens Krav paa Mødet i København den 12. Oktober vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende aldrig har været saa naiv, at jeg troede, vi fik samtlige disse Krav gennemført, men jeg skal heller ikke lægge Skjul paa, at jeg ikke ønskede, at det sidste Krav — Kravet angaaende Valutaen — skulde have været med. Det kom nu imidlertid med, der var Enstemmighed om det. Hvad derimod de andre Punkter angaar, har jeg ganske vist troet, vi kunde opnaa en Del, selv om der naturligvis ogsaa var lidt til at slaa af paa — og det sidste Punkt vilde jeg, som sagt, have været med til at stryge.

Det er de Svar, jeg har at give paa de forskellige Spørgsmaal, der er stillet. I øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind paa Sagen; der er ingen Grund til det, for vi ved jo, at vi ikke faar noget af det, som vi fra Mejeribruget havde tænkt os.

Johs. Clausen: Den ærede Ordfører for Det radikale Venstre udtalte for et Øjeblik siden, at det Forslag til en Smørordning, som Venstre forelagde i Foraaret, opfordrede til ubegrænset Produktion uden Hensyn til Prisen paa Hjælpstoffer. Denne Udtalelse er ikke rigtig. Der stod i Forslagets § 3 det modsatte, nemlig at Prisen 2 Kr. 50 Øre pr. kg forhøjes eller nedsættes med 5 Øre pr. kg for hver Øre, Prisen paa 1 kg Oliekager er højere eller lavere end 13 Øre. Det vil altsaa sige, at det, vi foreslog, var en Afbalancering af Produktionsprisen og Prisen paa Hjælpstoffer.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri

(Bording): Det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Møller Nørgaard) spurgte, saa vidt jeg forstod, om Forslaget var at opfatte saaledes, at de 2 Kr. 60 Øre, der indsættes som Minimalpris, betyder, at denne Pris er garanteret Landbruget paa Hjemmemarkedet. Hertil kan jeg svare: Absolut ja. I de to Aar, Loven skal have Gyldighed, bliver der sikret en Pris af 2 Kr. 60 Øre paa Hjemmemarkedet, og den Afgift, der skal opkræves, hvis Englandsnoteringen gaar under de 2 Kr. 60 Øre, bliver en Afgift, som Forbrugerne maa betale til Landmændene. Netop da vi for kun tre Aar siden har været nede paa en Notering af 1 Kr. 20 Øre, synes jeg, det er en Letsindighed uden Lige, at Venstre tør lade være at stemme for et saadant Forslag.

Fr. Kristiansen: Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Johs. Clausen) mente, at der i Venstres Forslag havde været Bestemmelser om en Begrænsning af Produktionen, idet der fandtes en Bestemmelse om, at naar Oliekageprisen steg, var Tilskuddet mindre. Jeg kan ikke se, at dette vilde kunne give nogen effektiv Begrænsning. Derimod indeholdt Forslaget en Statsgaranti, gaaende ud paa, at uanset hvor dyre Oliekagerne var, skulde Landbruget intet Tab lide derved; her garanterede Samfundet, idet der saa blev givet et Tilskud til Smørprisen. Det vilde uvægerligt animere til en større Produktion og ogsaa en langt større Produktion; end der kunde afsættes, hvis man ikke satte ind over for den.

Den ærede Ordfører for Venstre henviste til den Folketingsbetænkning, der foreligger, og hvor der staaar det sædvanlige, at Regeringens Politik virker produktionsfordyrende. I den Beretning, som Embedsmandsudvalget har afgivet, findes imidlertid nogle Tal til Belysning af Engros- og Detailpriser i Danmark, Sverige og England. Sætter man Detailpriserne i 1929, da vi havde ensartet Mønt og fri Samhandel, til 100 og sammenligner med Priserne i 1936, viser det sig — ved Omregning til dansk Mønt —, at Detailpriserne i Danmark var nøjagtig de samme i 1936 som i 1929; i Sverige var de 7 pCt. højere og i England godt 10 pCt. Selv om dette maaske ikke kan tages helt bogstaveligt, maa jeg indrømme, at der er en Retningslinje heri, der beviser, at al den Tale fra den Side om Prisfordyrelse er stærkt overdreven. At der finder noget Sted i den Retning paa Grund af Valutalovgivning, er muligt, men Valutalovgivningen er en Nødvendighed, idet vi skal købe Varer i de Lande, hvor Varerne er dyre.